

:: Főoldal > 2007. október > Közösség rovat > 8. oldal

Egy fiatal házaspár a MÉCS közösségről

A gondviselésnek köszönhetjük

Szerző: Körössy László

Fotó: Körössy László

Magyarországon immár több mint tíz éve jelen van a MÉCS családmozgalom. Megfigyelés, Értékelés, Cselekvés (MÉCS) – így épül fel a házasközösségek beszélgetése. Ménesi Balázs és Krisztina – akik Gabriel Calvo atyával, a Marriage Encounter, a Marriage Retorno és a FIRES programok szerzőjével találkozva átvették és meghonosították Magyarországon a MÉCS programját, – készséggel adnak felvilágosítást a felmerülő kérdésekről, és a közeljövőben zajló rendezvényekről (www.mecs.org.hu). A MÉCS a Városmisszió is bemutatkozott. A Ménesi házaspár mellett egy a MÉCS-hez nemrég csatlakozott házaspár is előadást tartott. Velük beszélgettünk.

Anikó magyar-némettanár, Andor is pedagógus, negyedik éve tanít történelmet és németet a Szent Angéla Általános Iskolában és Gimnáziumban. Első gyermeküket várják. A baba tizenhét hetes, amikor a Lénár házaspárral beszélgettünk, akik 2005 nyarán házasodtak össze, és akik számára most a legfontosabb esemény a születendő gyermek.

A nagy várakozás kellős közepén azért még vállalták, hogy előadást tartanak a budapesti Városmisszió egyik délutáni műhelyében a MÉCS Napokról és a MÉCS családközösségről.

– 2002-ben találkoztunk a MÉCS családközösséggel – kezdi Anikó –, amikor Bíró László püspök atya páros hittan nevű fórumára jártunk, ahol fiatal, együtt járó párok találkoztak kétéhetente. Párkapcsolatokat érintő témákról beszélgettünk, és egy ilyen alkalomra püspök atya meghívta Ménesi Balázst és Krisztát, akik bemutatták a közösséget, és felhívták a figyelmünket, hogy részt lehet venni egy programon. Megragadtuk a lehetőséget, és 2002-ben ott voltunk Bajóton az első fiatal pároknak megrendezett MÉCS Napokon.

– Nagyon sokat jelentett ez a hétvége számunkra – folytatja Andor –, végiggondoltuk azokat a kérdéseket, amelyek házasságkötés előtt előkerülnek. A hétvége és az ottani beszélgetések alapján is megerősödött bennünk az összetartozás érzése. Utána sokáig nem voltunk kapcsolatban a közösséggel, csak Balázssal és Krisztával. Amikor megtudták, hogy összeházasodtunk, felhívtak bennünket, hogy a fiatal pároknak szóló MÉCS programon vállalnánk-e témavezetést.

A MÉCS Napokat egy pap, egy szervező házaspár és három témavezető pár „viszi”. A jelenlévő fiatal párokkal egy-egy témát gondolunk végig. A nap kezdetén a jelenlévő atya elméleti bevezetőt tart (például az önismeretről), ezt követően a témavezető házaspár a központi gondolattal kapcsolatos tapasztalatairól beszél a saját életéből vett példákon keresztül. Majd a hallgatóság kérdéseket kap, amelyeket páronként megbeszélnek. Ama hétvége óta – amelyen a témavezetést először vállaltuk, és amire nagy izgalommal készültünk – már négyszer voltunk témavezetők, és idén nyáron először

szervezői is voltunk egy MÉCS hétvégének.

– Amikor másodjára lehattunk témavezetők, közelebbi ismeretséget kötöttünk a résztvevő párokkal, és elkezdett kialakulni egy családközösség – folytatja Anikó. – Közel egy éve tartozunk ebbe a családközösségbe, és havonta egyszer találkozunk. Érezzük, hogy egyre szorosabb, egyre barátságosabb a kapcsolat a házaspárok között. A testvéri szeretet köt össze minket, számíthatunk rájuk, segítenek, és tőlünk telhetően mi is segítséget nyújtunk a közösség tagjainak.

A MÉCS mozgalom alappillérei a MÉCS Napok elnevezésű lelki gyakorlatok és a családközösségek. Ezen közösségekben a párok azt a mélységet próbálják megélni a hétköznapi életben is, az egymással való kapcsolatban is, amit a MÉCS Napok kínálnak fel. A családközösségek az eredeti szándék szerint nem egy-két évre szerveződnek, hanem azzal a céllal, hogy a párok egész életen át végigkísérjék egymást – a szenvedésben, a szükségben is. Olyan MÉCS családközösségről is tudunk, ahol egy édesapa elvesztette a munkáját, állását, és több hónapig keresztül a családközösség adott neki a lehetőségeihez mérten bizonyos összeget, és így tartotta fenn magát a nélkülöző család. Tehát még ilyen jellegű segítségre is van példa.

– Fontos, hogy a hitünket megerősítsük a közösségben. Mély beszélgetéseket folytatunk egymással, támogatjuk egymást a hitbeli fejlődésben – teszi hozzá Anikó.

– A mai világban semmi nem biztat minket arra, hogy hűségesek, becsületesek legyünk – mondja Andor –, és ha az ember nem tartozik valamilyen közösséghez, akkor egyedül csak nagyon nehezen vagy egyáltalán nem tud megállni a világ kísértéseinek ellenáramában. Ezért is gondolom úgy, hogy a gondviselés adta nekünk a családközösséget.